

Temperatura adolescenței

Ecaterina Malcoci - fenomen al scenei moldovenești

1937-2011

*Alături de Luceafăr
Tu luminezi în noapte.
Ne urmărești tăcută,
Asculți a lumii șoapte.
- O, cât de scurtă-i viața:
Actoru-n scenă spune.
El multe vieți trăiește
Și repede apune.
Dar veșnică, divină
Îți este – a ta, lumina.
O, consăteana noastră,
Malcoci Ecaterina*

La 15 aprilie anul curent sau împlinit 16 ani de când a plecat în eternitate talentata actriță de teatru și de film, consăteana noastră, Ecaterina Malcoci. Ea a plecat, dar n-a murit, a rămas veșnic vie în inima poporului, a rămas ca model de creație, de frumusețe, de omenie, de dăruire, de Om. S-a născut la **25 noiembrie 1935**, în satul Crocmaz, raionul Ștefan Vodă, în familia gospodarilor Tatiana și Fedot Malcoci, a crescut alături de frații și surorile Mitea, Ion, Alexandru, Serafima, Maria. Și-a petrecut copilăria pe malul cișmelei de la Iurt, acolo unde îi cântau privighetorile, unde asculta susurul izvorului, unde o parfumau mirosnele cimbrisorului, ale corovatăi, acolo unde se adunau o mulțime de copii care născociau diferite jocuri și pozne. S-a ridicat împreună cu prietena ei de copilărie, Maria Doni (Oprea), care ne spune că Ecaterina era o fire veselă, zburdalnică, sociabilă, prietenoasă, îi plăcea să improvizeze scene din viață, în care ea avea rolurile de învățătoare, vânzătoare, medic, mamă. Își meșterea din rochiile surorilor haine corespunzătoare rolului și îi plăcea foarte mult să joace ca o actriță. După absolvirea școlii de 7 ani

Ediție specială dedicată Ecaterinei Malcoci .

16 ani de la trecerea în nemurire a renumitei actrite.

din satul natal, și-a continuat studiile la școala medie Olănești, unde s-a afirmat ca o elevă stăruitoare, responsabilă, o bună prietenă. Iubea să citească literatură artistică, era visătoare, se interesa de teatru, care era abia la începuturi, se vedea actriță. **Visul ei s-a realizat în 1955**, când din Moldova au fost selectați tineri și tinere talentați, care au fost trimiși la Moscova să studieze arta scenică la **Școala Teatrală „B.V.Șciukin”**. Era tânără, frumoasă, energică, talentată și mulțumită de soartă. 5 ani de studii au trecut foarte repede și în vara anului 1960, 20 de tineri actori au revenit în Moldova, printre ei fiind și Ecaterina Malcoci, una dintre cele mai prestigioase actrițe, de care se îndrăgosteau facultăți întregi de studenți, oameni tineri și în vîrstă. Acești tineri au fondat teatrul pentru copii și tineret „Luceafărul”, ei au adus un suflu nou pe scena națională. Ecaterina era atît de frumoasă, atrăgătoare, avea un glas atît de dulce și fermecător, se auzea din scenă și atunci când șoptea. Ea nu juca pe scenă, ea trăia rolurile jucate. Cînd apărea în scenă Ecaterina, sala parcă îți pierdea răsuflarea, parcă se temea să nu scape un cuvînt, o mișcare, un gest al actriței. Nu avea nimic fals, totul era firesc, natural, plin de suflet, de nerv și mișcare. Erau o mare sărbătoare pentru studenți, elevi, pentru toți îndrăgostiții de teatru, noile stagioni ale „Luceafărului”, noile piese, noile roluri. Nu ajungeau bilete, măcar că fiecare operă era prezentată în repetate rînduri. Alături de Paulina Zavtoni, Ion Ungureanu, Ion Gore, Ilie Todorov, Eugenia Todorășcu, Dumitru Caraciobanu, Ion Șcurea, Ecaterina Malcoci și-a adus aportul la dezvoltarea, la înflorirea artei scenice, a teatrului în Moldova.

Rudele Ecaterinei

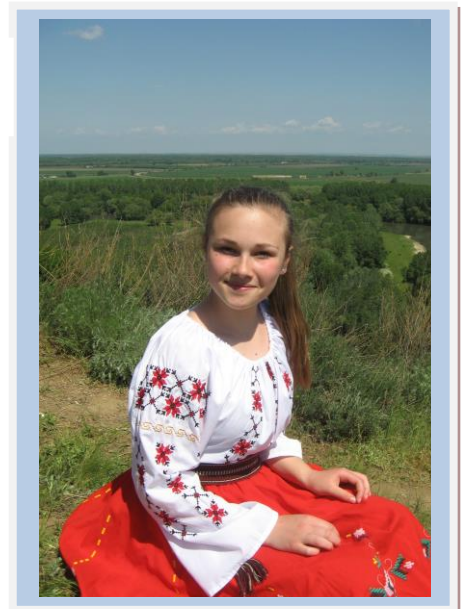
Artistul - profesie ori vocatie

Atâtea profesii sunt astăzi că-i greu uneori să te gândești la cea care-i mai de valoare. Fiecare ajungând la o vârstă a maturității se gîndește ce-ar putea deveni el în viață, ce activitate ar putea îndeplini ca să fie satisfăcut și material, dar și spiritual. În vogă sunt azi juristii, programistii, economiștii etc..., dar uită mulți sau nu le consideră serioase pe cele profesii care îl fac pe om bogat sufletește, anume să se bucure și să se întristeze, să viseze și să se realizeze... Este vorba de profesia de artist, cea care se naște odată cu ființa omenească, fiindcă artistul adevărat este cel pe care Dumnezeu îl inzestreaază cu acele, Ecaterina Malcoci, N. Caranfil și regret că nu avem la țară ocazia să frecventăm spectacole, pentru a ne îmbogăți experiența de cunoaștere teatrală. Conștientizez în fapt că a fi actor nu este doar profesie, ci o vocație pe care Dumnezeu o plantează în sufletul care este predestinat să aducă roadele sale în scenele mici sau mari ale teatrelor, pentru a-i face pe oameni să înțeleagă că încă nu-i totul pierdut și că nicicînd nu-i târziu de a începe viața de la început. **Ana Burlac, strănepoata actriței**

„Ecaterina Malcoci rămîne pînă astăzi icoana unui sentiment atît de înălțător și curat, încît numai iubirea îl mai poate cuprinde”.

Mi-ai fost bunică ,
Iar eu nici nu te-am văzut.
Mi-ai fost amică ,
Iar eu nici n-am știut.
Am trăsăturile tale,
Am permanentele tale vise,
Am caracterul tău moale ,
Și actorie-n mine aprinsă.
Numele tău e a noastră mîndrie,
Rolurile tale e o mărturie
Despre a Ta armonie
Cu lumea din jur , cu tot ce-i etern .
Erai actriță vestită ,
În versuri slăvită.
Ai rămas Luceafărul meu
Și de tine-mi amintesc mereu .
Mulțumesc ție,
Ești a mea pe vecie.

Doina Malcoci,
eleva cl. a IX-a

Alexandru Cozacenco, arhitector, specialist în grafica digitală, nepotul Ec. Malcoci

Victor și Serafim Bondari , interpreți de muzică populară, nepoții Ecaterinei malcoci

Întâlnire cu actorii teatrului "Luceafărul" unde și-a desfășurat activitatea teatrală Ecaterina Malcoci.

Scrisoare catre liceeni de Tudor Chiril

/fragment/

Noi am pierdut. Dar voi, voi mai aveti o sansa. Noi am fost fericiti ca am descoperit Coca-cola si bananele si am crezut ca daca noi citim, si ei vor citi. Si ca toti vom progresa si tara o sa aiba scapare. Noi ne-am inselat. Unii dintre noi au plecat de aici. Castiga bani acolo si tanjesc dupa țara lor. Voi insa, voi aveti o sansa. Voi, aveti sansa.

Nu va ganditi la furat. E calea cea mai simpla. Stiu ca ati aflat ca asa te imbogatesti. Daca ai pamant sau daca faci afaceri cu statul. Stiti voi ceva despre tva si cum ai putea sa-l furi, dar nu va e inca foarte clar. Nu asta e drumul. Cu cat se va fura mai mult, cu atat se va construi mai putin, iar copiii copiilor nostri vor mosteni un imperiu de cenusa. Daca voi habar n-aveti si daca Ei continua sa fure, ganditi-va la copiii nostri. Nu e nici o sansa.

Cititi. Cititi mult. Cititi tot ce va pica in mana. Nu-i mai ascultati doar pe profesori. Cititi orice, fara discernamant. Nimic nu e mai important ca lectura, acum. Apoi, cautati-va intre voi. Vedeti care cititi aceleasi lucruri si unițivă. Numai asa uniți ,oameni destepti o sa reusiti. Unul singur dintre voi va fi mancat. Zece inasa, s-ar putea sa reusiti. Ganditi-va de pe acum sa-i inlocuiti. Timpul lor trebuie sa se termine. Trebuie sa-i dominati. Dar nu cu gandul ca veti fura mai mult ca ei. Asta e calea simpla care va va sufoca mostenitorii. Ce-o sa faceti cu milioanele intr-un țara moartă? Ce-o sa cumparati, cu banii gramezi? La ce-ti foloseste un Lamborghini cand n-ai o autostrada? De ce sa ai o vila intr-un cartier sufocat de inundatii?

Nu va dusmaniti profesorii. Sunt oameni amarati, din ale caror drame puteti invata. Isi dau priceperea pe un salariu de nimic si va invata carte. Nu va bateti joc de ei. Au muncit, si nu e vina lor ca parintii vostri s-au descurcat mai bine. N-aveti nici un drept sa-i dispretuiti. Nu le sunteti superiori. Banii parintilor vostri nu va reprezinta. Va reprezinta doar ceea ce puteti scoate pe gura.

Aveti grija ce scoateti pe gura. Vremea pumnului si a bodiguarzilor a trecut. O sa calatoriti, iar copiii francezi invata carte, englezii la fel. Va confruntati cu o lume care acum e mai deschisa decat oricand. Hotii de la putere nu sunt in stare sa va spuna cine este Delacroix sau Chagall. Nici Duchamp. Nu va pot spune care e influenta lui Schopenhauer in Sarmanul Dionis si nici de ce este Eminescu un romantic intarziat. Foarte putini o sa va spuna cine a pictat Cina cea de taina si de ce Visconti a ales romanul lui Thomas Mann ca sa faca un mare film. Ei vor sti doar sa va invete sa furati. Iar calea asta, mai devreme sau mai tarziu, se va infunda si ne va asfixia copiii...

Eroii zilelor noastre

O oră de bărbăție și curaj s-a desfășurat în liceul nostru pe data de 2 martie. Zi frumoasă plină de pace zîmbet și cîntec de copil. Privirile calde ale oaspeților noștri și anume a participanților la conflictul transnistrean care a avut loc în anii 1991-1992 au fost prezente în sala festivă unde am vizionat un film la tema data, iar elevii liceului au pregătit multe surprize musicale. În acel groaznic război au participat circa 30. de mii de cetățeni moldoveni dintre care 400 au decedat, dar 300 au rămas invalizi pe viață. Deja sunt 25 de ani care ne despart de acel eveniment fricos prin care au trecut tăticii, fratii nostri mai mari. Acel moment care a avut loc lînga rîul Nistru nimeni nu -l poate uita si nici nimeni nu poate fi indeferent de el , de soarta micii noastre republici.

Petrovici Maria , cl.a VIII-a

Din istoria ziarului nostru

Primul număr al ziarului „Temperatura adolescenței” apare în anul 2002, 1 octombrie. Pe atunci școala medie din localitate a participat în cadrul unui proiect dirijat de ONG „Rural 21”. Termenul de activitate a fost de un an, dar pe parcurs a mai apărut o șansă de a activa gratis și pe perioada anului 2003-2004. Astfel a fost prelungită editarea ziarului. Anii următori ziarul se editează din sursele proprii ale școlii. Din motive financiare ziarul

Școala de ieri și școala de azi

Școala de ieri și școala de azi... Îmi iubesc liceul meu și din tot sufletul doresc ca să activeze și să prospere mulți ani înainte. Ca elev eu sînt îngrijorat de soarta liceului. Ne amărăște faptul că scade numărul elevilor liceeni, dar știm că numaidecît școala va funcționa și satul Crocmaz se va bucura de această instituție educațională.

Noi, tînăra generație a liceului, nu am dat uitării pe cei care ani de zile au cultivat dragostea de carte în sufletele a mii de copii. Recent am făcut o vizită domnilor Ion și Claudia Belinschi foști profesori ai școlii medii de cultură generală din s. Crocmaz care ne-au răspuns la unele întrebări.

-Cum ați început activitatea de profesor în satul Crocmaz ?

-După absolvirea Școlii Pedagogice din Belgorod-Dnestrovsk, am fost încorporat în forțele armate ale U.R.S.S ,după finisarea lui mi-am început activitatea

apare puțin mai rar, dar totuși își menține rolul de sursă informațională. Pînă în prezent ziarul are scopul de a reflecta evenimentele, activitățile care se desfășoară în liceu.

**Luchianov Tatiana,
Coordonatorul ziarului “Temperatura
adolescenței”**

*Colegiul de redacție : Veleșco Ion,
Vacaru Nicu, Tulei Livia– cl.a VIII-a
Petrovici Maria , cl.a VII-a*

Aprilie 2016

pe tărîmul pedagogiei din anul 1960 ca profesor de clasele primare.

Începînd cu 1963 am început studiile prin corespondență la Institutul Pedagogic din Tiraspol ,facultatea de matematica.

-Cine v-a răsădit în suflet dragostea pentru copii, tablă și cretă ?

- Profesoara mea de limbă și literatură moldovenească care a semănat în sufletul meu dragostea de frumos,bine și adevăr.

- Știm că ați avut o carieră strălucită ,relatați-ne mai multe despre ea?

- Da,am fost ca șef de studii la clasele primare, după care în anii 1966-1968 am fost numit în funcția de presedinte la Sovietul Sătesc, după care am revenit în școală în postura de director ,din 1976 pîna în 1981pentru a doua oară am deținut funcția de președinte al Sovietului Sătesc , apoi am revenit în

funcția de director din 1981 pînă în 1994 ,următorii ani pîna la pensie i-am lucrat ca profesor de matematica.

-Cum arata scoala și care erau condițiile de muncă la începutul carierei?

-Am început activitatea în școala veche , într-un colectiv de 44 profesori condițiile nu erau dintre cele mai satisfăcătoare ,elevi erau mulți, însă sălile de clasă erau mici, iarna era frig.Iar înfrumusețarea școlii se

facea manual, lucru de care se ocupa doamna Claudia .Surpriza cea mare pentru elevi și profesori a fost în anul 1980 cînd tot colectivul s-a transferat în școala nouă.

-Domnule Ion, ce părere aveți despre vestimentația elevilor din secolul XXI?

-Elevii în prezent au mai multă libertate în alegerea vestimentației ,în schimb în perioada activității mele toți îmbracau uniformă la care s-a refuzat în anul 1990, și dupa părerea mea era foarte bine ,fiindca evidenția statutul de elev.

-Care erau activitățile extrașcolare ale elevilor?

- Se organizau serate literar-culturale,intreceri sportive,activea corul școlăresc si corul profesorilor.

In perioada estivală elevii aveau posibilitatea de a se odihni la tabara de vară“Zarnița” din padurea Împărăteasa.

Care erau sarbatorile de bază in școala ?

1 Septembrie(ziua cunostintelor) , 5 octombrie (Ziua profesorului), 31 decembrie (Anul Nou), 23 februarie (Ziua Armatei Sovietice),8 martie (Ziua Internationala a Femeii ,1 mai(Ziua muncii),9 mai (Ziua Victoriei),31 mai (ultimul sunet)

Din cele relatate mai sus ati observat ca domnul Belinschi este nu numai un simplu profesor, dar si o personalitate marcanta a Satului Crocmaz.

Talchiv Adriana

